

Yanlış Ata Oynamak

Garbis ALTINOĞLU

27 Kasım 2017

Adam Deniz ve Aytul Gurtas adlı okurlarım, Robert Fisk'ten aktardığım yazı (25 Kasım tarih ve ABD Ortadoğu'da bitti Kürtleri terkedecek başlıklı yazı) bağlamında yorum yapmışlar. Aytul Gurtas, Doğru at hangisiydi? derken Adam Deniz, Fisk'in yorumu hakkında hiçbir şey belirtmemişsiniz demiş. Aslında bu konuda az buz değil, epey yazdım. Dahası bu konuyu bir facebook sayfası açmamdan önce de bir çok kez ele almıştım. Yakın tarihte yazdığım bazı yazılarda da Kürt ulusal hareketinin bütün yumurtalarını ABD sepetine koymaması gerektiğini, bu hareketin fazlasıyla pro-Amerikan bir görünüm sunmasının Kürt halkının uzun erimli çıkarlarına uygun olmadığını yeniden ve yeniden belirtmiştim. Ve ABD'nin Ortadoğu'da kalıcı olamayacağı göz önüne alındığında böylesi bir duruşun sadece ilkesel açıdan değil, pragmatik hesaplar açısından da aptalca olduğunu belirtmiştim. Geline nokta bu tutumun ne denli sakat olduğu, en kör gözlerin bile görebileceği kadar netleşti. Bu vesileyle, yaklaşık 11 yıl önce yazdığım bir yazıyı, konuya ilgi duyan ve emperyalist devletlerin ezilen uluslara ve onların hareketlerine nasıl yaklaştıklarını anlamak isteyen okurlara bir kez daha sunuyorum. Üç-dört sayfa okuduklarında sıkılmaya başlayan okurları uyarayım: Bu yazı günümüzün standartlarına göre hayli uzun belki hiç okumaya başlamamanız sizin için daha uygun olabilir.

Yanlış Ata Oynamak: BOP Çökerken Irak Kürtleri (9-23 Kasım 2006)

Amerikan Yüzyılının Sonuna Doğru

Dünyanın efendisi ABD'nin daha iki yıl öncesine kadar sürdürdüğü kibirli, buyurgan kendinden emin ve tehditkar havayı şimdi anımsayanların sayısı o

kadar fazla değil herhalde. Anımsatmak gerekiyor: ABD emperyalizmi

- a) 11 Eylül olaylarından sonra teröre karşı sonsuz savaş ilan etmiş,
- b) ya bizimle birliktesiniz ya da bize karşısınız sloganıyla bütün devletleri, siyasal örgütleri ve siyasal akımları hizaya girmeye/ hazırola geçmeye çağırmış,
- c) şer eksenini nitelediği İran, Irak ve Kuzey Kore'nin yanısıra haydut devlet kategorisine koyduğu başka bir dizi devleti hedef tahtasına yerleştirmiş,
- d) ilan ettiği Büyük ya da- Genişletilmiş Ortadoğu Projesi çerçevesinde bu geniş bölgedeki 22 devletin rejimlerini ve/ ya da sınırlarını değiştireceğini açıklamış,
- e) faşist nitelikteki önleyici savaş doktrini uyarınca, gelecekte kendisi açısından tehlike oluşturabileceğini düşündüğü devletlere ve örgütlere hiçbir provokasyon olmaksızın ve tekyanlı bir biçimde saldırma hakkına sahip olduğunu ileri sürmüştü,
- f) NATO'nun doğuya doğru genişlemesi sürecini sürdürerek bir dizi eski Sovyet cumhuriyetinde renkli devrimler tezgahlamış,
- g) burjuva ve emperyalist devletler arasındaki güç çekişmesini görünürde de olsa belli kurallara bağlayan BM sistemini demode saymış,
- h) aynı anda iki savaşı birden başarılı bir biçimde sürdürecekti konumda olduğunu ileri sürdüğü ordusuna dayanarak 21. yüzyılı da bir Amerikan Yüzyılı kılacağını savunmuş,
- i) kendisiyle tam uyum içinde olmayan Fransa, Almanya gibi orta boy emperyalist devletleri Yaşlı Avrupa deyimiyle aşağılamış,
- j) Suriye, Lübnan, İran gibi ülkelerin rejimlerini değiştirmek için açıkça çaba harcamakla ve muhalif grupları desteklemekle kalmayıp, kendi parlamentosunda bu amaçla yasalar çıkaracak kadar ileri gitmiş,
- k) uluslararası burjuva hukukunu hiçe sayarak ve BM kurumunu devredışı bırakarak Irak'a korsanca saldırmış,
- l) İkinci Dünya Savaşının sonundan bu yana sürdürdüğü siyasetini değiştirerek İran gibi nükleer silah sahibi olmayan ülkelere karşı nükleer silah kullanabileceğini belirtmiş ve bu yolda tehditler savurmuştu.

Bu dönemde sadece KDP ve KYB gibi gerici Kürt burjuva ve toprak ağalarının örgütleri değil, PKK gibi devrimci-milliyetçi bir geçmişe sahip örgütler de umutlarını ABD'ne ve onun Ortadoğu'da kuracağı yeni düzene bağlamışlardı. Örneğin, 11 Eylül olaylarından sonra ABD'ne bir başsağlığı mesajı gönderen ve İslami terörü kınayan PKK Başkanlık Konseyi üyesi Murat Karayılan, bu eylemden kısa bir süre sonra yayımlanan demecinde şöyle diyordu: Şimdi

anlaşıyor ki ABD, bu olayla birlikte yeni bir konsept geliştiriyor. Dünyanın çeşitli ülkelerinde, bölgelerinde ve en temelinde Ortadoğu'da, Kafkasya'da yeni bir düzenleme geliştirmek istiyor. Bu sadece ABD değil, genel anlamda NATO politikasına dönüşebilir. Dolayısıyla yeni düzenlemede Kürtlerin bu yeni süreci hassasiyetle ele almaları ve kendilerine bir yer yapmaları gerekiyor. Bizim yaklaşımımız budur

Irak'a yönelik bir plan gelişirse, bu yeni süreç Güney'e çok yönlü olarak yansıyacaktır. Şimdi iki şey var: Irak'a yönelik mücadelede Güneyli Kürtler mi esas güç olarak görevlendirilecek, yoksa Türk ordusu mu? (Özgür Politika, 2 Ekim 2001, abç)

PKK'nin yerini alan KADEK'nin Genişletilmiş Yönetim Kurulu'nun 25-31 Temmuz 2003 tarihleri arasında yapılan toplantısında kabul edilen 'Barış İçin Demokratik Çözüm' adlı kararda ise şöyle deniyordu:

Demokratik çözüm amacına ulaşmak için gerçekleştirdiğimiz bu devrimsel çıkış halkımızın, kadro, militan ve savaşçı yapımızın, yurtsever ve demokrat çevrelerin çabaları ile başarıya ulaşacaktır. Uluslararası topluluk ve demokratik güçler (yani ABD ve ortakları- G. A.) buna değer biçecek ve katkılarını sunarak, başarıda rollerini oynayacaklardır. Zamanını doldurmuş rejimler ve yapıların tarihe karışmalarının daha hızlı gerçekleşmesi yaşanacak, zafer demokratik güçlerin olacaktır

Yeni sömürgelerdeki oligarşik, otokratik, teokratik ve monarşik nitelikli diktatörlük rejimleri, toplumsal gelişmenin önünde engel konumunu ifade etmektedirler ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesi, dış değişim dinamiği olma özelliğine sahiptir. Bağımlılık temelinde de olsa demokratik gelişmeyi vazgeçilmez görecektir. Dolayısıyla egemen statükonun aşılması ve yerine demokratik bir gelişmenin konulması, kapitalizmin yeniden yapılanmasının acil bir ihtiyacıdır. (KADEK'ten Tarihi Hamle, Özgür Politika, 9 Ağustos 2003)

Aradan geçen zaman, Irak'ın her yanı kanayan gövdesi ve Ortadoğu ve İslam dünyası halklarını hedef alan emperyalist terör, bu ultra-revizyonist ve pro-emperyalist görüşlerin sahiplerinin ne büyük bir körlükle sakatlanmış olduğunu herhalde yeterince ortaya koymuş olmalıdır.

Yeni Evre

Ne var ki, kabaca son iki yıldır Yanki emperyalistlerinin eski havalarının indiğini, külhanbeyi tutumlarını bir yana bıraktıklarını, şimdilerde daha alçakgönüllü bir tutum sergilediklerini ve daha dikkatli ve ölçülü bir dil kullandıklarını görüyoruz. Artık onlar, Batı Avrupa emperyalistleri başta gelmek üzere bağlaşıklarıyla danışmalarda bulunmaya, uluslararası burjuva meşruiyetini bir ölçüde gözetmeye, BM ile işbirliği yapmaya, hatta Türkiye,

Pakistan gibi uşaklarına karşı daha dikkatli bir politika izlemeye özen gösteriyorlar. Irak halkının Sünni ağırlıklı direnişinin sert kayasına çarpan, (1) Şii ağırlıklı siyasal örgütlerin ve milis gruplarının da aracılığıyla İran'ın bu ülkedeki nüfuzunun artmasının önüne geçemeyen ve dolayısıyla savaşı siyasal bakımdan yitiren ABD saldırırganları artık başarısızlığın faturasını birbirlerinin üzerine yıkma ve Irak'tan en az zarar ve prestij yitimiyle çekilme sürecine girmişlerdir. Bush kliğinin emperyal emellerini hararetle desteklemekle ve gericilikte ondan geri kalmamakla birlikte, işlerin kötüye gittiğini geç te olsa görebilen, daha doğrusu görmek zorunda kalan ABD Kongresinin Mart 2006'da dışışleri eski bakanlarından James Baker ile Temsilciler Meclisi eski üyesi Lee Hamilton'ın başkanlığında- Irak Etüt Grubu'nu (=Baker-Hamilton Komisyonu) oluşturmaları, bunun en son kanıtlarından biri. Nisan 2006'da altı emekli generalin G. W. Bush'a yaptıkları çağrıda Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in görevden alınmasını talep etmesi, Ağustos 2006'da öndegelen 21 emekli general ve ulusal güvenlik görevlisinin, G. W. Bush'un, ABD'nin güvenliğini zedelediğini ileri sürdükleri genel rotasını değıştirmesini ve İran, Irak ve Kuzey Kore ile müzakere yolunu tutmasını öngören bir açık mektup yayımlaması, Eylül 2006'da ABD dış politika elitinin 400'ü aşkın isminin daha az kuvvete ve daha fazla diplomasiye ağırlık vermeyi öngören- yeni bir ABD genel stratejisinin oluşturulması için çağrı yapmaları, 7 Kasım'da yapılan ara seçimlerde Kongre'nin iki kanadının denetiminin ABD tekeleci burjuvazisinin diğer partisinin (Demokrat Parti) eline geçmesi ve Bush kliğinin emperyalist saldırı politikasının baş mimarlarından Savunma Bakanı Rumsfeld'in Başkanın talebi üzerine 9 Kasım'da görevinden ayrılması, Başkan Bush'un Baker-Hamilton Komisyonu'nun, Irak sorununun çözümü için bir biçimde devreye girmesine itiraz edememesi, etkili Senato Silahlı Kuvvetler Komitesi'nin başına geçmesi beklenen Senatör Carl Levin'in 13 Kasım'da, -ikiyüzlü bir biçimde de olsa- Irak'taki ABD kuvvetlerinin 4 ila 6 aylık bir süre içinde yavaş yavaş çekilmesi yolunda bir çağrı yapması gibi olgular da içine girilen bu yeni evrenin göstergeleri arasında yer alıyor.

Bunlara, yeni-muhafazakar ya da neo-con olarak adlandırılan neo-faşist çetenin öndegelen isimlerinden olan ve yakın zamana kadar, Savunma Bakanı Rumsfeld'e tavsiyelerde bulunan Savunma Politikası Kurulu'nun üyeliğini sürdüren Richard Perle'ün 19 Kasım'da Londra'da yaptığı bir konuşmada Irak savaşının uluslararası hukuk açısından gayrimeşru olduğunu söylemesini, Associated Press'in bildirdiğine göre, -Vietnam, Kamboçya, Laos, Şili, Endonezya, Lübnan, Filistin vb. işçi sınıfı ve halklarının en öndegelen katillerinden- ABD Dışışleri eski Bakanı Henry Kissinger'in gene 19 Kasım'da

bir TV kanalına verdiği mülakatta Irak'ta askeri bir zaferin artık olanaklı olmadığını ve bölgede bir düzelme sağlayabilmek için ABD'nin, Irak'a komşu olan İran gibi ülkelerle diyalog kurması gerektiğini söylemesini (Tariq Panja, Kissinger: Iraq Military Win Impossible), 21 Kasım'da BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın, ABD'nin Irak'ta kapana kısıldığını söylemesini ekleyebiliriz. Gelenen bu noktayı, emperyalist şeflerin kendilerinin de, Marksist-Leninistlerin ve tutarlı devrimcilerin Amerikan neo-faşistlerinin 11 Eylül'ün ardından girdikleri emperyalist haçlı seferinin yenilgiyle bitmeye mahkum olduğu yolundaki bilimsel tezini tabii kendi tarzlarında- kabul etme noktasına gelmeleri olarak değerlendirmek hiç de yanlış olmayacaktır.

Dünyadaki hiçbir düzenli ordunun başedemeyeceği bir orduya sahip bulunan, askeri harcamaları dünyanın geri kalanının askeri harcamalarına eşit olan, askeri bütçesi 14 ülke dışındaki diğer ülkelerin brüt ulusal gelirlerini aşan, binlerce nükleer ve termonükleer silahın yanısıra en gelişmiş konvansiyonel silahlarla donanmış bulunan ABD hiper devleti, Afganistan ve Irak'ı işgal etmiş, ama bu ülkelerin halklarına boyun eğdirememiş, bu ülkelerin halklarını denetimi altına alamamıştır. Dahası bu dünya zaptiyesi, burjuva aydınlarının ve küçük-burjuva reformistlerinin küçümsediği bu halkların giderek büyüyen direniş nedeniyle emperyal hırslarına gem vurmak zorunda kalmış, artan asker ve donanım yitiminin yanısıra büyük bir imaj, moral ve saygınlık yitimine uğramıştır. (2) ABD, G. W. Bush'un 2002 yılı başında yaptığı Birliđin Durumu konuşmasında şer eksenini olarak tanımladığı üç ülke bakımından da hedeflerine varamamıştır: Washington'un tehditlerine pabuç bırakmayan Kuzey Kore ilk nükleer bomba denemesini yapmış, Irak, ABD için tam bir bataklık haline gelmiş ve nükleer alandaki çalışmalarını sürdürmekte direten İran'ın bölgedeki siyasal ağırlığı ve nüfuzu Irak'taki Baas rejiminin devrilmesinin de yardımıyla- artmıştır. Son derece eşitsiz ve zor koşullar altında savaşılan Filistin halkı teslim olmamış, Hizbullah önderliğindeki Güney Lübnan halkı, ABD destekli İsrail'i 33 gün süren kahramanca bir direnişten sonra topraklarından kovmuş, beş yıldır savaşmakta olan yorgun Afgan halkı ABD ve NATO işgalcilerine ve uşaklarına kök söktürmeye başlamıştır.

Gelenen noktada işler ABD saldırganlarını, Irak'ta istikrarı sağlamak için, yıllardır hedef tahtasına oturtmuş oldukları, istikrarsızlaştırmak ve çökertmek için çalıştıkları gerici İran ve Suriye yönetimlerinden yardım isteme noktasına kadar getirmiştir. Burada, siyasal tablodaki bu köklü değişikliği sağlayan ve ABD emperyalizminin, Lenin'in deyişiyse ayakları kilden bir devden başka bir şey olmadığını gözler önüne serenin esas olarak Irak, Afganistan, Lübnan, Filistin vb. halklarının yürüttüğu direniş olduğu gerçeğinin altı kalın bir

çizgiyle çizilmelidir. Bu süreç, tarihi kitlelerin yaptığı yolundaki Marksist önermeyi bir kez daha doğrulamıştır. 11 Eylül 2001 sonrasında deneyimi özgüçlerine dayandıkları, örgütlendikleri, geçici zorluklardan yılmadıkları, teslimiyet ve boyun eğme çizgisini reddettikleri ve emperyalist, sömürgeci ve gerici güçlere karşı bütün meşru devrimci metot ve araçlarla savaşım verme yolunu tuttukları takdirde işçi sınıfı ve ezilen halkların, en güçlü düşmanları bile aldedebilecekleri ve haklı davalarını zafere ulaştıracakları gerçeğinin soyut bir slogan değil, gerçekliğin ta kendisi olduğunu göstermiştir.

ABD'nin Irak'taki Son Sığınağı: Güney Kürdistan

ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesinin çöküşünün başlamış ve hayli ilerlemiş olması, Ortadoğu işçi sınıfı ve halklarının sömürgeciliğin ve yeni sömürgeciliğin boyunduruğundan kurtuluşunun eşliğinde oldukları ve Yanki haydutlarının bölgeden çekip gitmek üzere oldukları anlamına gelmiyor. Afganistan, Irak, Filistin ve Lübnan halklarının yığıtçe direnişi ABD tekelci burjuvazisine ağır darbeler indirmek suretiyle onun, emperyalistler arası rekabetteki egemen konumunu yitirme sürecini hızlandırmıştır. Ancak bu ABD'nin, -bölgedeki uşak ve işbirlikçilerinin de yardımıyla- Ortadoğu'nun petrol başta olmak üzere doğal kaynakları ve stratejik önem taşıyan alanları üzerindeki denetimini muhafaza etmek ve İsrail'in güvenliğini korumak yolundaki gerici çabalarını sürdürmeyeceği ve yeni askeri maceralara atılmayacağı anlamına gelmiyor. ABD tekelci burjuvazisinin, elleri aynı ölçüde kanlı diğer partisi Demokrat Parti'nin Kongre'nin iki kanadında da çoğunluğu ele geçirmesi, asla savaş-karşıtı cephenin güçlendiği anlamına gelmiyor bu ancak ABD işçi sınıfı ve halkının Beyaz Saray ve Pentagon sakinlerinin emperyalist savaş politikasının sonuçlarına karşı gelişen tavrının göstergelerinden biri olarak ele alınabilir. Irak söz konusu olduğunda, ABD'nin ve onların Britanyalı ve İsrailli bağlaşıklarının Irak halkının direnişine örgütledikleri ve kışkırttıkları ölüm mangalarının da yardımıyla ve emperyalist terörle yoluyla karşılık vermeye devam edeceklerini, böl ve egemen ol taktiğini daha da kapsamlı bir tarzda yaşama geçirmeye çalışabileceklerini, Irak'ın bölünmesi seçeneğini daha belirgin bir biçimde dayatabileceklerini ve/ ya da belki de Saddam Hüseyin benzeri yeni bir elikanlı diktatörlük rejimini işbaşına getirmeyi kuracaklarını söyleyebiliriz. Ne var ki, direnişin giderek güçlenmesi ve Irak halkının büyük çoğunluğunun ABD ve yardakçılarının işgal ve terörüne giderek daha açık bir biçimde tutum alması, savaşın ABD ekonomisine çok pahalıya patlaması, ABD ordusunun önemli bir moral çöküntü yaşıyor olması, Amerikan kamuoyunun savaşa karşı muhalefetinin ve Irak'tan çekilme talebinin yükselmesi, net ve tutarlı bir Irak stratejisinden yoksun ABD tekelci

burjuvazisinin iç çekişmelerinin büyümesi ve ABD'nin ve İsrail'in hedefleri arasındaki uyumsuzluk ve çelişmeler, Yanki emperyalistlerinin işini son derece güç hale getiriyor.

İşte bütün bu gelişmelerin ABD'ni, kuvvetlerinin görece küçük bir bölümünü Irak'ın Arap bölgelerinde inşa ettiği ve etmekte olduğu dev askeri üslerde konuşlandırırken, görece daha büyük bir bölümünü de Güney Kürdistan'da konuşlandırma politikasını benimsemeye ittiği görülüyor. Her halükarda, ABD emperyalizminin ve Siyonist İsrail'in- henüz resmi bir nitelik kazanmış olmasa da Güney Kürdistan'da kurulmuş olan Kürt devletiyle uzun erimli bir ilişki kurmayı ve üst düzey bir Amerikalının değişiyile denize çıkışı olmayan bir uçak gemisi olarak niteledikleri Güney Kürdistan'ı, Irak ve bölge halklarına karşı saldırılarının dayanak noktası haline getirmeyi tasarladıkları tartışma götürmez. Şimdi bu doğrultuda ileri sürülen düşüncelere bir göz atalım.

ABD silahlı kuvvetlerinin görüşlerini yansıtan Armed Forces Journal'ın (=Silahlı Kuvvetler Dergisi) Haziran 2006 tarihli sayısında yayımlanan Bloodborders: How A Better Middle East Would Look (=Kan Sınırları: Daha İyi Bir Ortadoğu'nun Görünümü) başlıklı yazısına ek olarak yayımladığı yeni Ortadoğu haritasından ötürü, Türkiye'ninki de içinde olmak üzere Ortadoğu'daki bir dizi gerici rejimi sinirlendiren emekli yarbay Ralph Peters, sözkonusu yazısında Kürtler hakkında şöyle diyordu:

Sınırları Diyarbakır'dan Tebriz'e kadar erişecek bir Özgür Kürdistan, Bulgaristan'dan Japonya'ya kadar uzanan bölgedeki en Batı-yanlısı devlet olacaktır. Pek çok veri, gerek Peters'in haritasının ve gerekse onun bu sözlerinin kişisel düşünceler olmanın çok ötesine geçtiği ve ABD tekelci burjuvazisinin geniş kesimlerinin ve Siyonist İsrail'in görüşünü yansıttığını gösteriyor.

ABD'nin Hırvatistan eski elçisi Peter Galbraith, 25 Temmuz'da The New York Times'ta yayımladığı Our Corner of Iraq (=Irak'taki Köşemiz) adlı yazıda ABD'nin Irak'ta kendi egemenliğini kuracak çapta bir askeri güce sahip olmadığını söylüyordu. Galbraith bu durumda ABD kuvvetlerinin Sünnilerin ve Şiilerin denetimindeki bölgelerden çekilerek Irak Kürdistanı'na yerleşmesi ve burayı üs olarak kullanarak gereksinim duyduğunda Irak'a operasyon düzenlemesini şu sözlerle öğütlüyordu:

Irak Kürdistanı dünyadaki en Amerikan-yanlısı toplumlardan biri ve buradaki hükümet, diğer hususların yanı sıra Kürtlerin 2003 savaşında ABD ile yakın işbirliği yapmış olmalarından ötürü kendilerine kırgın olan Arap Iraklılardan korumaya yardım edeceği için bizim askeri varlığımızdan büyük bir hoşnutluk duyacaktır

Amerikan ordusu Kürdistan'dan hareket ederek, hızla El Kaide'nin mesken tutmuş olduğu Sünni Arap bölgesine dönebilir. Irak'taki tek güvenilir yerli askeri kuvvet olan Kürt peşmergeleri, istihbarat ve savaş alanında Amerikalı bağlaşıklarına memnunlukla yardım edeceklerdir.

Öte yandan ABD eski Dışışleri Bakan Yardımcısı Richard Holbrooke Başkan Bush'a hitaben yazdığı ve 24 Ekim'de The Washington Post'ta yayımlanan Açık Mektubunda aynı konuyu ele alıyordu. Bush yönetiminin Irak politikasının başarısızlığa uğradığını kabul eden Holbrooke, Amerikan ordusunun Güney Kürdistan'a yerleştirilmesini ve buradan gerektiğinde Irak'ın başka bölgelerine askeri operasyon yapmasını savunuyordu. O, böylelikle Güney Kürdistan devletinin doğrudan ABD koruması altına girecek olmasının Türk gericiliği katında yaratacağı hoşnutsuzluğu gidermek için Ankara'nın önüne bir yem, PKK'nın saldırılarının durdurulması yemini atmasını öneriyordu.

Yazgılarını çoktandır ABD ve İsrail'in çıkarlarına bağlamış bulunan ve aralarında henüz tam bir birlik sağlayamamış olmakla kalmayıp yarın öbür gün yeniden birbirlerinin gırtlaklarına sarılmaya hazır olan- KDP ve KYB yöneticilerinin ABD'nin Irak'tan çekilme söylentilerinden bile rahatsız olduklarını ve Irak'ın diğer bölümlerinden çekilecek olan Amerikan kuvvetlerinin Güney Kürdistan'a yerleşmesi yolundaki planlara sıcak baktıklarını söylemek bile gereksiz. ABD kamuoyunun giderek savaşa karşı dönmesi ve 7 Kasım'da yapılan Kongre ara seçimlerinden, Irak'taki Amerikan kuvvetlerinin belli bir plan dahilinde bu ülkeden çekilmesi için çalışacaklarını söylemek zorunda kalan Demokrat Parti'nin başarıyla çıkmasının, işçi sınıfı ve halklar lehine değişmekte olan Irak ve Ortadoğu tablosunu görmezden gelen bu bayları bir yandan efendilerine daha fazla sokulmaya teşvik ederken, bir yandan da daha fazla telaşlandırdığı anlaşılıyor. Örneğin, Irak'ın (ya da Iraklıların deyişle Yeşil Bölge'nin) Devlet Başkanı Celal Talabani, Lally Weymouth'un 25 Eylül 2006'da Newsweek ve The Washington Post adına kendisiyle yaptığı röportajda (Irak Is Not in Chaos= Irak'ta Kaos Yok) bunu doğrulamış ve Weymouth'un Kürdistan'a ABD üsleri konulacak mı? biçimindeki sorusunu şöyle yanıtlamıştı:

Amerikan kuvvetlerine, hatta dış müdahaleleri önlemek için iki askeri üsse uzun süre gereksinim duyacağımızı düşünüyorum. 100,000 Amerikan askeri istememe gerek yok 10,000 asker ve iki üs yeterli olacaktır.

Kürdistan Bölgesel Hükümetinin Sözcüsü Halit Salih, 16 Ekim'de The Daily Star adlı gazetede yayımlanan yazısında Talabani'nin kaygılarını yineledi. O, For Kurds, A Messy US Withdrawal Would Be Disastrous (=Düzensiz Bir ABD

Çekilmesi Kürtler İçin Felaket Olur) başlıklı yazısında şöyle diyordu: Amerika'nın (Irak'tan- G. A.) çekileceğinden kuşku duyulamaz sorun bunun ne zaman ve nasıl olacağıdır Erken bir çekilme Irak'ın temel süreçlerini daha fazla kaos ve daha derin çatışmalarla yüzyüze bırakacaktır.

Bu koşullarda, Kürdistan'ın özyönetim, istikrar ve refah alanında elde ettiği başarılar sönüp gidecektir

ABD'nin uzun erimli askeri, siyasi ve güvenlikli yüklenimleri olmaksızın federal, demokratik ve çoğulcu bir Irak düşüncesinin yaşaması çok zordur Bu koşullarda Kürdistan, öngördüğümüzden çok daha ağır bir bedel ödeyecektir: Sadece Kürt liderliğinin Irak'ın siyasi sisteminin yeniden düzenlenmesini aktif olarak desteklediği düşünülüyor dahası bütün Kürt nüfusunun yabancı güçleri, düşünceleri ve değerleri desteklediği izlenimi egemen

İşin aslına bakılırsa Talabani, geçen yıl ABD'ne yaptığı ziyaret sırasında The Washington Post gazetesine verdiği mülakatta 2005 yılı sonuna kadar, Irak'taki ABD kuvvetlerinin bir bölümünün çekilebileceğini ve kendi güvenlik kuvvetlerinin sorumluluğu üstlenmeye başlayabileceğini söylemişti. Talabani bu mülakatın ardından, işgal güçlerinin Irak'tan çekilmesi konusunda bir takvim vermekten yana olmayan ABD Devlet Başkanı George W. Bush ile görüşecek, bu görüşmeden sonra yaptığı basın toplantısında daha önceki sözlerini düzeltecek ve şöyle diyecekti:

2006'nın sonuna kadar güvenlik kuvvetlerimizin, Amerikalılarla tam uyum halinde, sorumluluğu Amerikan askerlerinden devralacak düzeye geleceğini umuyorum. (Irak: Talabani Sees Possibility of Some U.S. Troop Withdrawal/ Irak: Talabani ABD askerlerinin bir bölümünün çekilmesini olanaklı görüyor, Andrew Tully, 13 Eylül 2005, RFE/RL, abç)

Elaine A. Grossman, The Insidedefense.com sitede yayınlanan 27 Ekim 2006 tarih ve Kürt Komutan Kuzey Irak'ta Kalıcı ABD Üssü İstiyor başlıklı yazısında, peşmerge kuvvetleri komutan yardımcısı ve KYB yöneticilerinden Mustafa Sait Kadir'in, Kuzey Irak'ta kalıcı bir ABD askeri üssü kurulmasına sıcak baktığını aktardı. Grossman'a göre Kadir,

Biz Kürdistan'da bir ABD askeri üssü kurulmasını hararetle destekliyoruz. Biz Kürtler, bunun çok önemli bir adım olacağı konusunda görüş birliği içindeyiz dedi.

The Wall Street Journal'ın 28 Ekim 2006 tarihli sayısında ise Judith Miller'in Mesut Barzani'yle bir söyleşisi (A conversation with the president of Iraq's most successful region=Irak'ın En Başarılı Bölgesinin Başkanıyla Bir Konuşma) yayımlandı. Miller, her yanı avizelerle dolu yeni mermer sarayında yapılan söyleşide, Amerikan kuvvetlerine kapılarının her zaman açık olduğunu

söyleyen Barzani'ye, Amerikan kuvvetlerini şimdi de ağırlamaya hazır mısınız? sorusunu sorduğunda Kuşkusuz yanıtını aldığını yazıyor. Yazar, Bush'a başarı dileyen ve herşeyin onun, işi yarıda bırakıp gitmeme kararlılığına bağlı olduğunu söyleyen KDP ve Kürdistan Bölgesel Hükümeti Başkanının şu sözleri de söylediğini ekliyor: Eğer, Vietnam'da olduğu gibi çözümün, görevi bitirmeden çekip gitmede yattığını düşünen insanlar varsa, bu büyük bir felaket olacaktır.

Irak Başbakan Yardımcısı ve KYB yöneticilerinden Berham Salih, 13 Kasım'da Bağdat'ta Mark Finkelstein'a verdiği mülakatta aynı doğrultuda görüş belirtti. Salih, Daha bir süre Amerikan askeri desteğine gerek duyacaklarını ve ani bir ABD çekilmesinin tam bir felakete yol açacağını söyledi. ABD ile birlikte küresel terörizme karşı savaştıklarını ve Bağdat sokaklarında olup bitenlerin ABD ve Avrupa'nın güvenliğini etkilediğini söyleyen Salih sözlerini şöyle sürdürdü:

ABD buraya Saddam Hüseyin'in tiranlığını devirmemize yardım etmek için geldi. Bunun için minnettarız Siz bize en büyük armağanı, yani özgürlüğü verdiniz. (CNSNews.com, 13 Kasım 2006)

Fırat Haber Ajansı 14 Kasım'da KYB'nin Washington temsilcisinin, Irak'tan güçlerini çekmeye hazırlanan ABD'nin bu güçleri Güney Kürdistan'a yerleştirmesinden yana olduğunu söylediğini yazdı. Haberde, Ortadoğu Enstitüsü adlı düşünce kuruluşunun Washington'da düzenlediği yıllık konferansta konuşan Kubad Talabani, Irak'taki ABD ordusunun ülke içinde yeniden konuşlandırılması durumunda, bu güçlerin Kürdistan Bölgesi'ne gönderilmesinin anlamlı olacağını' dile getirdi.

Kubad Talabani, bu bölgedeki Kürtlerin Amerikan yanlısı olduğunu ve ABD birliklerini memnuniyetle karşılayacağını' ifade etti deniyordu.

Bölünme

ABD emperyalizminin ve onların Kürt işbirlikçilerinin bu görüşleri, Irak'ın bölünmesi tartışmalarıyla yakından ilişkili. Son aylarda ABD-İsrail-Britanya şer ekseninin Irak'ta -ve Ortadoğu ve Afganistan'da- daha ağır darbeler yemesi ve işgalcilerin Irak'tan çekip gitmelerinin kaçınılmaz olduğunun giderek daha berrak bir biçimde anlaşılması, bu ülkenin jeografik olarak bölünmesi yolundaki önerilerin ve planların tartışılmasını hızlandırdı. Bunun bir örneği, ABD'nin nüfuzlu düşünce üretim kuruluşlarının başında gelen Council on Foreign Relations'ın (=Dışilişkiler Konseyi) Onursal Başkanı Leslie H. Gelb ile Senato Dışilişkiler Komitesi üyesi ve 2008 yılında yapılacak seçimlerde Demokrat Parti'nin devlet başkanlığı aday adayları arasında yer alan Senatör Joseph R. Biden'ın 1 Mayıs 2006'da yayımladıkları Unity

Through Autonomy in Iraq (=Irak'ta Özerklik Yoluyla Birlik) başlıklı yazı. Bush kliğinin bir zafer stratejisinden yoksun olduğunu ve ABD'ndeki hayal kırıklığının Kongre'yi, sonuçları ne olursa olsun ABD birliklerinin Irak'tan çekilmesine yol açacak bir karar almaya zorlayabileceğini belirten Gelb ile Biden bu yazıda, sınır güvenliği ile petrol gelirlerinin paylaşılması dışında herhangi bir sorumluluğu olmayacak zayıf bir merkezi yönetime sahip olması gereken Irak'ın çok geniş özerkliğe sahip üç bölgeye ayrılmasını, yani fiilen bölünmesini önermişlerdi.

Bu arada Fırat Haber Ajansı da geçtiğimiz günlerde, İsrail'de yayımlanan Haaretz gazetesinde yer alan 3 Kasım 2006 tarihli bir habere göndermede bulundu. ABD Irak'ı Bölüyor başlıklı haberde aynen şöyle deniyordu: Haaretz, Talabani'nin ayrıca Washington'un Suriye ile de konuşmasını önerdiğine dikkat çektikten sonra şu değerlendirmeyi yaptı: Ancak Irak'ta ihlal edilen tek ilke teröristlerle konuşmama ve Şer Eksenini köşeye sıkıştırma ilkesi değil. Diğer önemli bir ilke olan, Irak'ı federal bölgelere bölünmesini engelleme ve ülkenin birliğinin koruma ilkesi de yok edilmek üzere' ABD'nin, başta bir Kürt devletinden korkan Türkiye olmak üzere, Ortadoğu'daki müttefiklerine Irak'ın bölünmesine katkıda bulunmayacağı söz verdiğini hatırlatan gazete, buna karşın bu hafta ABD'nin Bağdat Büyükelçisi Halilzad'ın, özerkliği isteyen Kürt liderlerine Amerika'nın bu fikrine karşı olmadığını ancak bu konudaki kararın Irak halkına ait olduğunu söyleyerek, Washington'un bölünmeme ilkesine bir tokat' attığı yorumunu yaptı. Aslında Irak'ın bölünmesi yolundaki emperyalist-Siyonist planlar hiç de yeni değil. Yukarda adıgeçen ve o zamanlar Dışilişkiler Konseyi Başkanı sıfatını taşıyan Leslie H. Gelb, direnişin sertleşmeye başladığı 25 Kasım 2003 gibi görece erken bir tarihte The New York Times'te yayımladığı bir makalede Irak'ın kuzeyde Kürtler, merkezde Sünniler ve güneyde Şiiler arasında bölünmesini öğütlemişti. O bu makalede, ABD birliklerinin, direnişin en yoğun olduğu Sünni Üçgeninden çekilerek Kürtlerin ve Şiilerin yoğun olarak yaşadığı kuzey ve güney Irak'ta konuşlandırılmasını ve Amerikan yetkililerinin, petrolden ve petrol gelirlerinden yoksun kalacak olan başbelası ve zorba Sünnilerin ihtiraslarını yumuşatmalarını ya da bunun sonucuna katlanmalarını beklemeleri, yani onları aç bırakarak teslim almaya çalışmaları gerektiğini söylüyordu. Dahası o, Irak'ta değişik ulus ve mezheplerden halkların bir çok yerde içiçe yaşadıkları gerçeğinden yola çıkarak gerçek bir etnik temizlik önermiş, Irak'ın orta bölgelerindeki Sünni-olmayan nüfusun ülkenin kuzeyi ve güneyine ve bu bölgelerdeki Sünni Arapların da Orta Irak'a zorla göçertilmeleri gerektiğini söylemiş ve sözlerini şöyle sürdürmüştü:

Bu karışık ve tehlikeli bir girişim olacaktır ancak ABD sözkonusu nüfus hareketlerini sağlamak için gereken harcamaları üstlenmeli ve bu süreci kuvvet kullanarak kendi koruması altında gerçekleştirmelidir.

Aslında daha da eskiye gidebilir ve Irak'ın yanısıra bölgedeki diğer Arap devletlerinin de ulus, milliyet, din, mezhep vb. temelinde küçük, hatta mini devletlere bölünmesinin ABD emperyalizminin yakın ortağı İsrail'in temel stratejisi olduğuna işaret edebiliriz. Örneğin, İsrail Dışişleri Bakanlığıyla sıkı ilişki içinde bulunan Oded Yinon adlı Siyonist gazetecinin 1982'de kaleme aldığı 1980'lerde İsrail İçin Bir Strateji adlı yazıda Irak için şu kahince sözler edilmişti:

Petrol bakımından zengin ve içsel olarak parçalanmış olan Irak, İsrail'in hedef adayları arasında yer almayı garantilemiştir. Bizim açımızdan Irak'ın dağılması, Suriye'nin dağılmasından daha da önemlidir. Irak, Suriye'den daha güçlüdür. Kısa erimde Irak'ın gücü İsrail için en büyük tehdit kaynağıdır. Bir Irak-İran savaşı Irak'ı parçalayacak ve onun, bize karşı geniş bir cephede savaşımı örgütlemeye fırsat bulamadan yıkılmasına yol açacaktır. Kısa erimde, Araplar arasındaki her türden çatışma bizim işimize yarayacak ve Irak'ı, tıpkı Suriye ve Lübnan'da olduğu gibi mezhepler arasında parçalama yolundaki daha önemli hedefimize ulaşmamızı çabuklaştıracaktır. Irak'ın, Osmanlı döneminin Suriyesi'nde olduğu gibi etnik/ dinsel doğrultuda eyaletlere bölünmesi olanaklıdır. Böylelikle, üç ana kent olan Basra, Bağdat ve Musul çevresinde üç (ya da daha fazla) devlet oluşacak ve güneydeki Şii bölgeleri Sünni ve Kürt kuzeyden ayrılacaktır.

İkinci Körfez Savaşı, Irak'ın bölünmesi planlarını bir kez daha gündeme taşıyacaktı. İsrail'in yakın dostu William Safire, Baas rejiminin 2 Ağustos 1990'da Kuveyt'i işgalinin ardından ABD'nin ve Türk egemen sınıflarının Özal kliği de içinde olmak üzere- ABD'ne en yakın fraksiyonlarının Türkiye'yi Washington'un yanında Irak savaşına sokma girişimlerinin yoğunlaştığı dönemde, yani 1 Kasım 1990'da The New York Times'teki köşesinde aynı konuya değinen bir yazı yayımlamıştı. Anımsanacağı üzere, Kuveyt'in işgalinin ardından BM'den Irak'a karşı bir ekonomik yaptırım kararı çıkartan ABD o sıralarda, bu ülkeye karşı bir askeri saldırı hazırlığı yapıyor ve önlerine Musul-Kerkük petrollerinden pay alma, Ankara'nın koruması altında bir Türkiye-Güney Kürdistan federasyonu gibi yemler attığı ve yeni-Osmanlıcı dürtülerini körüklediği Türk gericilerini Irak batağına çekmeye çalışıyordu. ABD emperyalizminin ve Siyonizmin The New York Times'ta yazan bu borazanı, Irak'ın petrol yataklarının kimler arasında bölüşüleceğine değindiği sözkonusu yazısında, bunların Bağımsız Kürdistan, bize destek çıkan Türkiye, özgür Irak

ve fedakarlıkta bulunan diğer ülkeler olduğunu söyleyecekti.

1996 yılına gelindiğinde ise, neo-con ya da yeni muhafazakar adı verilen neo-faşist kliğin en öndegelen isimlerinden bazıları Başkan Yardımcısı Dick Cheney'nin Ortadoğu danışmanı David Wurmser, Savunma Bakan Yardımcısı Douglas Feith ve Pentagon'a bağlı Savunma Politikası Kurulu eski başkanı Richard Perle- 8 Temmuz 1996'da dönemin İsrail Başbakanı Binyamin Netenyahu'ya sunulmak üzere bir rapor yayımlamışlardı. A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm (Net Bir Kopuş: Ülkeyi Güvence Altına Almak İçin Yeni Bir Strateji) adlı raporda şöyle deniyordu :

İsrail Türkiye ve Ürdün'le işbirliği içinde Suriye'yi zayıflatmak, kuşatmak ve geri püskürtmek suretiyle içinde bulunduğu stratejik ortamı biçimlendirebilir. Bu çaba, Suriye'nin bölgesel ihtiraslarını boşa çıkarmanın bir aracı olarak Irak'ta başlıbaşına önemli bir İsrail hedefi olan- Saddam Hüseyin'i iktidardan düşürme üzerinde yoğunlaşmalıdır. Burada, Saddam Hüseyin'i iktidardan düşürme sözcüklerinden kastedilenin, Irak'ın zayıflatılarak İsrail için bir tehdit olmaktan çıkarılması ve bu bağlamda bölünmesi olduğu bellidir.

11 Ekim 2006'da, ağırlıklı olarak işbirlikçi milletvekillerinden oluşan 275 üyeli Irak parlamentosunun, sadece 140 milletvekilinin katıldığı bir oturumu yapıldı. Bu oturumda, Ocak 2005'te yapılan sözde referandumda kabul edilen federalizmi daha da derinleştirme doğrultusunda bir karar alınmış olmasını bütün bu verilerin ışığında değerlendirmek gerekir. Bu parlamentonun, Sünni kökenli üyelerin yanı sıra Mehdi Ordusuna yakın parlamenterlerin itirazına rağmen kabul ettiği federalizm yasası, ülkenin değişik bölgelerinde özerk bölgelerin kurulmasına hukuki bir kılıf sağlayarak, -ABD ve İsrail'in istekleri doğrultusunda- Irak'ın bölünmesinin yolunu açacaktı. Bu arada, başını ABD'nin çektiği uluslararası toplum ise, ordusu, istihbarat örgütü, parlamentosu, bayrağı vb. ile fiilen kurulmuş olan Güney Kürdistan devletinin yavaş yavaş uluslararası ölçekte tanınması için gereken adımları atıyor. Örneğin, Fırat Haber Ajansı, 20 Kasım tarihli bir haberinde uluslararası polis örgütünün (=Interpol) Yahudi asıllı eğitmen Dayvid Od'un yönetimi altında Güney Kürdistan Bölge Polisi'ni eğitmeye başladığını, sınır kenti Pencwin'de örgütlenen eğitim devresinde, üst düzey polis yetkililerinin eğitime başladığını bildiriyordu. Aynı doğrultudaki diğer bazı gelişmeleri ise şöyle sayabiliriz.

Reuters'in 20 Kasım'da Brüksel'den geçtiği bir habere göre, Richard Holbrooke ve Alman Marşal Fonu adlı örgütün Brüksel bürosu şefi Ronald Asmus yayımladıkları ortak raporda NATO kuvvetlerinin Kuzey Irak'ta konuşlanmasını önerdiler. Onlara göre bu, Türkiye'nin PKK'ya saldırmak

gerekçesiyle bu bölgeye girmesini önlemek için gerekliydi. Bu baylar, Türk gericiilerinin 1980'li ve 1990'lı yıllarda hem de bugünkünden çok daha elverişli siyasal koşullarda- Güney Kürdistan'a karşı, hiçbir sonuç elde edemediği pek çok askeri operasyon düzenlediğini ve Güney Kürdistan'da salt ABD birliklerinin bulunması halinde bile Türkiye'nin bu bölgeye saldırmaya asla cesaret edemeyeceğini bilmiyor olamazlar. Dolayısıyla, bu önerinin asıl amacının, ABD-İsrail koruması altındaki Güney Kürdistan devletini korumak, ona uluslararası meşruiyet kazandırmak olduğunu söylemek yanlış olmaz. Raporda, Lübnan'da İsrail-Hizbullah çatışmasının yeniden başlaması halinde BM Barış Gücü'ne yardımcı olmak amacıyla bu ülkeye NATO birlikleri gönderilmesinin ve İran'ın nükleer çalışmalarının engellenmesi için NATO ile İsrail arasındaki işbirliğinin arttırılmasının da önerilmesi bu saptamayı doğruluyor.

Gene Fırat Haber Ajansının 21 Kasım tarihli bir haberinde, Irak'a karşı açılan savaşın öndegelen mimarlarından ABD Savunma eski Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'in yönetimindeki Dünya Bankası'nın, Kürdistan Federe Bölgesi'nin başkenti Hewler'de (=Erbil) temsilcilik açmaya hazırlandığı bildiriliyordu. Haberde Güney Kürdistan Planlanma Bakanı Osman Şıwani'nin, Dünya Bankası ile doğrudan ilişki kurma talebinde bulunduğu ve Dünya Bankası heyetinin, Kürt yetkilileriyle yaptığı görüşmelerden sonra, Hewler'de bir temsilcilik açabileceklerini duyurduğu belirtiliyordu.

Sonuç

Irak Kürdistanı'ndaki iki ana gerici partisinin ABD ve İsrail'in fedailiğini ve uşaklığını yapma politikasının, Kürdistan işçi sınıfı ve halkını Irak işçi sınıfı ve halkı başta olmak üzere Ortadoğu işçi sınıfı ve halklarından koparmak ve onların karşısında konumlandırmak ve Kürt peşmergelerini SCIRI (=Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi) adlı Şii işbirlikçi burjuva partisinin savaşçılarıyla birlikte- ölüm mangalarında ve kukla Irak ordusu ve polisinde görevlendirmek suretiyle Irak Kürdistanı için yeni bir felaketin tohumlarını ektiğini saptamak için çok güçlü bir analiz yeteneği ya da öngörü gerekmiyor. Hem karşı-devrimci ve emperyalist-uşakı, hem de dargörüşlü ve aptalca bir nitelik taşıyan bu politika, Kürdistan işçi sınıfı ve halkını bölge işçi sınıfı ve halkından uzaklaştırmak, yalıtmaq ve hatta onların karşısına dikmekle kalmıyor bu politika aynı zamanda onları Türkiye, İran ve Suriye gibi ülkelerin gerici ve şovenist burjuvazisinin yanı sıra diğer gerici Arap rejimlerinin demagojik propagandasının hedefi haline getiriyor ve Kürt düşmanlığını besliyor. Özellikle geline nokta, ezilen ve sömürülen Irak Kürdistanı işçi sınıfı ve emekçilerinin, kendi yazgılarını kendi ellerine almaları, ulusal kurtuluş

davasını devrimci ve enternasyonalist bir anlayışla sürdürmeleri ve ilk kritik anda ve zerrece kararsızlık geçirmeksizin kendilerine açıkça ihanet ederek emperyalist efendilerinin koruması altına sığınacak olan Kürt işbirlikçi burjuvaları ve toprak ağalarıyla yollarını ayırmaları, gerek Irak Kürdistanı ve gerekse Irak halkları açısından yaşamsal bir önem taşımaktadır. (3) Kürt dostu pozuna bürünen ABD emperyalistleri ve İsrail Siyonistleri geçmişte de kendi gerici ve iğrenç emelleri için burjuva-feodal önderlikler aracılığıyla Kürt halkını seferber etmiş, onların kanını dökmüş, ancak her seferinde onlara ihanet etmiş, dahası onların gardiyanları, işkencecileri ve cellatlarını silahlandırmış ve beslemişlerdir. Bunun bu sefer de böyle olmayacağına ilişkin beklentilerin ve sözlerin hiçbir değeri yoktur ve olamaz. (4) Amerikan neo-faşistlerinin, Irak direnişinin Baas'çı kanadıyla gizli görüşmeler yaptığı ve Baas üyelerinin bağışlanmasının tartışıldığı yolundaki haberler Kürt halkı ve onun devrimci ve siyasal uzakgörüşlülüğe sahip öncüleri için bir uyarı sayılmalıdır. (5) ABD'nin ve İsrail'in ipine sarılmak suretiyle onyıllardır ezilmiş ve aşağılanmış olan Kürt halkının ulusal kurtuluşunu sağlayacaklarını ileri sürenler, bilerek ya da bilmeyerek ona en büyük kötülüğü yapmaktadırlar. Kürdistan işçi sınıfı ve halkının gerçek dostları bölge ülkelerinin işçi sınıfları ve ezilen halklarıdır.

Burada, işçi sınıfı devrimcilerinin ve tutarlı demokratların/ enternasyonalistlerin, asla Türkiye, Irak, İran gibi ezilen ulus ve milliyetler üzerinde zor ve şiddet üzerine kurulmuş devletlerin birliğinden, onun sınırlarının muhafazasından yana olmadıklarını, tersine ilhaklara karşı çıktıklarını ve ezilen ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme, yani ayrı devlet kurma hakkından yana olduklarını anımsatmam gerekiyor. Lenin'in Sosyalist Devrim ve Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı adlı makalesinde söylediği gibi, Proletarya, ulusal baskı üzerine kurulmuş bir devletin sınırları sorununda, emperyalist burjuvazi için çok tatsız' olan bu sorunda susamaz. Proletarya, ezilen ulusların belli bir devletin sınırları içinde zorla tutulmasına karşı savaşmalıdır, bu da ulusların kendi kaderlerini tayin edebilmeleri uğrunda savaştır. (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Ankara, Sol Yayınları, 1989, s. 154)

Ama bundan devrimci proletaryanın tüm ulusal hareketleri kayıtsız-koşulsuz desteklemekle yükümlü olduğu sonucu asla çıkmaz ve çıkarılamaz devrimci proletarya ezilen ulusların ayrılma ve ayrı devlet kurma talebi de içinde olmak üzere tüm demokratik talepleri kapitalizmin yıkılması ve sömürünün ve sınıfların bulunmadığı yeni bir dünyanın kurulması uğrunda yürüttüğü sosyalist devrim kavgasına tabi kılar. Bu, siyasal gericiliğin ve kapitalist-

emperyalist sistemin ayakta kalmasına ya da güçlenmesine yardımcı olduğu özel durumlarda, şu ya da bu demokratik (ya da ulusal) hareketin desteklenmemesini, hatta o tarihsel momentte ona karşı çıkılmasını bile gerektirebilir.

NOTLAR

(1) The Washington Post 11 Eylül 2006'da, ABD Deniz Piyadeleri Kolordusunun istihbarat şefi Albay Pete Devlin'in Ağustos ayında hazırladığı ve daha sonra basına sızdırılan çok gizli bir rapordan sözetti. Devlin raporunda ABD'nin, ülkenin batısında bulunan ve Sünni ağırlıklı direniş gruplarının üslendiği El Anbar eyaletinin denetimini yitirdiğini ve bu bölgenin denetimini yeniden ele geçirme olanağının çok zayıf olduğunu belirtiyordu. Raporda, Ramadi, Felluce gibi kentlerin bulunduğu ve Suriye, Ürdün ve Suudi Arabistan'la sınırdaş olan ve ülke arazisinin üçte birini kapsayan El Anbar bölgesi için ABD ordusunun buradaki siyasal ve toplumsal durumu düzeltmek için yapabileceği bir şey yok gibidir deniyordu. 15 Eylül'de ise, Irak'taki iki numaralı Amerikalı komutan Korgeneral Peter Chiarelli, Albay Devlin'in analizini bir biçimde doğruladı ve sözümona birinci derecede önem yükledikleri Bağdat'taki ABD askeri varlığını güçlendirmek ve iç savaşa doğru gidişi durdurmak için El Anbar'daki birliklerini oradan çektiklerini kabul etti.

(2) Kuşkusuz bunu söylerken asla Irak'taki (ya da Afganistan'daki, Filistin'deki, Lübnan'daki vb.) direniş hareketlerini idealize etmiyorum, onlara toplumsal devrimci bir misyon biçmiyorum. Sınıfsal karakteri bakımından daha ya da çok daha ileri bir konumda bulunan Vietnam İşçi Partisinin önderlik ettiği Vietnam halkı 1961-75 yılları arasında ABD'ne ve ortakları ve işbirlikçilerine karşı dünyanın gelmiş geçmiş en görkemli ulusal kurtuluş savaşını vermişti. Ancak, Yanki emperyalizmine karşı direnişte milyonlarca insanın şehit düştüğü ve gazi olduğu bu ülke, ABD işgalcilerinin kovulmasından sonra bir süre Rus sosyal-emperyalizmine bağımlı bürokratik kapitalizm yolunu izledikten sonra 1990'ların ilk yarısından itibaren Japon, Batı Avrupa ve ABD tekelci burjuvazisinin nüfuz alanına girmiş ve şimdilerde ise Bush kliğinin ve onun Condoleezza Rice gibi neo-faşist gangsterlerinin gözdesi ve sevgilisi olmuştur. Bütün bu deneyimlerden çıkarılması gereken ders şudur: Ulusal kurtuluş, ancak sosyal kurtuluşla birleştirildiği ölçüde tutarlı bir anti-emperyalist nitelik edinebilir ve onun kazanımları ancak kapitalizmin yıkılmasıyla gerçekleşecek bir sosyalist devrimle tamamlanabildiği ölçüde kalıcı hale getirilebilir ve daha da ilerletilebilir.

(3) MEMRI'de Nimrod Raphaeli imzasıyla yayımlanan ve Erbil Uluslararası

Havaalanının yakınında fiyatları 150,000 ila 700,000 dolar arasında değişen ve herhalde gelecekteki sakinleri Kürt işçileri ve yoksul emekçileri olmayacak olan- 1,200 villanın yapılmakta olduğunu anlatan Kürdistan. Devlet Olma Arayışı başlıklı ve 25 Ekim 2006 tarihli yazıda şöyle söyleniyor:

Ayrıca fakirlik sorunu da var. Yerli ve yabancı yatırımlardan kaynaklanan hızlı ekonomik büyümeye rağmen, birçok aile hala fakirlik sınırının altında yaşıyor. Londra'da basılan El Hayat gazetesinin bir muhabiri Kürdistan Bölgesel Hükümetinin başkenti Erbil'de hayat standardındaki devasa farka dikkat çeker. Erbil sakinleri, Erbil'in zengin Azadi semtiyle fakir Bihar semti arasındaki gelir ve hayat kalitesi arasındaki farkı yeryüzü ile gökyüzü arasındaki farka benzetiyorlar.

(4) Yeni Şafak gazetesinin 6 Kasım 2006 tarihli sayısında yer alan Amerika Bu Defa İhanet Etmeyecek başlıklı haberde şöyle deniyordu :

ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ve 2004'deki Irak Geçici Koalisyon Yönetimi danışmanı Michael Rubin, Kürtler ile ABD yönetiminin yakın müttefik olduğunu belirterek, Kürt-Amerikan ilişkileri ortak çıkarlara dayanmaktadır. Kuzey Irak, istikrarlı ve güvenli bir bölgedir. Kürtlerle böylesi bir ittifak geliştirmek Amerika'nın çıkarıdır dedi. Irak Cumhurbaşkanı Celal Talabani'nin lideri olduğu Kürdistan Yurtsever Birliği'nin resmi yayın organı Kurdistani Nw Gazetesi'ne açıklama yapan Michel Rubin, Kürtlerin 1975 yılında uğradığı Amerikan ihanetinin tekrür etmeyeceğini, ittifakların da sonsuza kadar olmadığını savundu.

Kürtleri ABD'nin yakın müttefiki olarak nitelendiren Rubin, Amerika yönetimi güçlerini Irak'tan şu an çekmesi halinde, teröristlere zafer davetiyesi çıkarılacağını anlatarak, ABD şu aşamada güçlerini Irak'tan çekerse, bölge felakete sürüklenir. Meydan teröristlere kalır. Teröristler böylece Ortadoğuyu tümenden tehdit eder diye konuştu.

(5) Fırat Haber Ajansının 7 Kasım tarihli haberinde şöyle deniyordu :

Irak devrik lideri Saddam Hüseyin'e idam cezası verilmesi ardından binlerce Baas partisi üyesinin yeniden görevlerine dönmesi gündemde.

Irak'ı Baas partililerden arındırmak üzere kurulan Baasçıları Temizleme Komitesi Başkanı Ali Faysal El Lami, Saddam Hüseyin'in lideri olduğu Baas Partisi'nin eski üyelerinin, memuriyete dönmesine izin vermeyi planladıklarını söyledi.

Irak'ta binlerce Baas partisi üyesinin, Meclise sunulacak yeni bir yasa tasarısı kabul edilirse, yeniden kamu hizmetine dönmesi planlanıyor. Ama, daha da önemlisi ABD yetkililerinin, direnişin Baas'çı kanadıyla yaptıkları gizli görüşmeler. Robert Dreyfuss 24 Ekim 2006 tarih ve Talking to Resistance

(=Direnişle Görüşme) başlıklı yazısında şunları söylüyordu:
(21 Ekim- G. A.) Cumartesi günü Alberto Fernandez adlı Dışişleri Bakanlığı yetkilisi El Cezire'ye yaptığı açıklamada ABD'nin El Kaide dışındaki bütün Irak güçleriyle diyaloga açık' olduğunu söyledi. İşin aslına bakılırsa, 7 Kasım ara seçimlerinin ardından Irak'tan çekilmeye başlaması halinde ABD'nin Baas'çılarla müzakerelere girme dışında bir seçeneği kalmayacak Bu sıralarda bazı Arap hükümetleri, Irak'ta istikrarın biricik güvencesi olacak olan Baas Partisi'nin geri dönüşünü kabul etmesi için ABD'ne baskı yapıyorlar. Suudi Arabistan, Yemen ve diğer bazı Körfez ülkeleri, bölgede İran'ın etkisini en aza indirmenin çözüm yolunun Baas Partisi'ni yeniden iktidara getirmek olduğuna ikna etmek için ABD ile temas kurdular.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)LinkedIn üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)